

Rodzina Dracenaceae, Agavaceae

agawowate, dracenowate

Dracaena

Dracaena

Dracaena

Dracaena deremensis

Dracaena deremensis compacta

Dracaena draco

Dracaena fragrans

Dracaena godsefiana

Dracaena marginata

Dracaena marginata

Dracaena reflexa

Dracaena sanderiana

Cordyline stricta

Rodzina Dracenaceae, Agavaceae

agawowate, dracenowate

Cordyline stricta

Cordyline terminali

Cordyline terminalis

Dracaena (Dracena, smokowiec, smocze drzewo) - z greckiego - drákaina 'smok-samica'. Rośliny te nazywano smokowcami od draceny smoczej (*Dracaena draco*), ogromnego drzewa rosnącego głównie na Wyspach Kanaryjskich. W rodzaju znanych jest około 100 gatunków żyjących w obszarach tropikalnych i subtropikalnych Afryki i Azji. Są to długowieczne, zimozielone drzewa i krzewy o zdrewniałych łodygach i długich mieczowatych liściach, dochodzące do 20 m wysokości. W naszej strefie klimatycznej są często uprawiane w pojemnikach jako rośliny ozdobne, ze względu na ich ogólny wygląd i ozdobne liście. Rośliny te mogą nawet kwitnąć w mieszkaniu (szczególnie łatwo *dracena wonna*), a czasami zawiązują owoce. Kwiaty są niewielkie, przeważnie białe, zebrane w duże kwiatostany, ładnie pachną. Ścięcie wierzchołka z przekwitłym kwiatostanem powoduje, że roślina rozkrzewia się. Draceny są roślinami dość wytrzymałymi, ale nie znoszą ewidentnych zaniedbań. Lubią światło rozproszone, ostre słońce może wywołać poparzenia na pasiastych liściach niektórych gatunków. Są to rośliny ciepłolubne, temperatura w pomieszczeniu z dracenami nie powinna spadać poniżej 15°C. W dobrych warunkach draceny rosną bardzo szybko. Draceny rozmnaża się głównie przez sadzonki lub odcinki powietrzne. Można również przez nasiona, ale te kiełkują bardzo trudno, a młode rośliny rosną powoli i wymagają ciepła oraz wilgotnego powietrza.

Dracaena australis

Dracaena deremensis (Dracena deremeńska) - pochodzi z Afryki. Jest to roślina wolno rosnąca, zimozielona i słabo rozgałęziona. Dorasta do 2 m wysokości. Liście ma lancetowate, wzniesione do łukowatych, błyszczące, do 45 cm długości. Są niebiesko zielone z białym obrzeżem. Czasem kwitną i mają wtedy wiechy małych czerwonych lub białych kwiatów. Uprawiana jest głównie w odmianach.

Dracaena draco (Dracena właściwa) - zwana drzewem smoczym, występuje na Wyspach Kanaryjskich. Już na pierwszy rzut oka zasadniczo różni się od pozostałych gatunków. Charakteryzuje się ogromnym grubym pniem zakończonym gęstą czupryną sztywnych, stalowozielonych liści. Liście ma o długości 40-60 cm. Kwiatostany są równie długie i wiechowate, a owocem jest pomarańczowoczerwona jagoda. Nowe gałęzie tworzą się przez podział głównego pnia. Jest rośliną długowieczną i osiąga do 20 m wysokości i 4,5 m średnicy pnia. Największe opisane okazy miały 27 metrów obwodu. Bardzo stare rośliny (najstarsza, którą opisał Humboldt, miała 5000 lat). Żywica, tzw. smocza krew, wyciekająca z pnia ma kolor czerwony i używana jest w lecznictwie i kosmetyce, a obecnie do wytwarzania lakierów, pokostu i polityry

Dracaena fragrans (Dracena wonna) – pochodzi ze zwrotnikowych i podzwrotnikowych azjatyckich, oraz afrykańskich lasów. Rośliny te uprawiane są jako dość popularne rośliny doniczkowe, zwłaszcza odmiany o pasiastych, kolorowych liściach. Osiąga pokaźne rozmiary (wysokość 3-6 m). Jest zimozielona, słabo rozgałęziona, i ma szerokie, językowate, łukowate liście (długość do 60 cm), z podłużnymi pasami, żółtymi i jasnozielonymi. Kwiaty występują rzadko, są gwiazdaste, żółte i pachnące, a owoce pomarańczowoczerwone. Jest wiele odmian.

Dracaena goodseffiana – ma nietypowy wygląd - niewielkie owalne liście ułożone są na rozgałęzionej cienkiej łodydze. Na liściach ma gęsto rozmieszczone białożółte plamy.

Rodzina Dracenaceae, Agavaceae

agawowate, dracenowate

Dracaena marginata - pochodzi z tropikalnej Afryki, Madagaskaru. Wolno rosnąca zimozielona roślina o wysokości 3 m i więcej. Liście ma językowate, wąskie, łukowato zwieszające się, soczyście zielone z czerwonymi brzegami (mogą być różowo- kremowo- zielono paskowane) Kwitnie rzadko.

Dracaena reflexa – oliwkowo zielone liście z kremowym obrzeżeniem.

Dracaena rotiana

Dracaena sanderiana (Dracaena Bandera) – pochodzi z Tajwanu, Chin (kraje Dalekiego Wschodu). Jest to niewielka roślina pokojowa, choć w naturze jej proste łodygi osiągają wysokość nawet kilku metrów. Węzły, z których wyrastają liście, podobne są do kolanek bambusa. Roślina ta ma olbrzymią witalność - pocięta na małe kawałki, mając jedynie nieco wilgoci może żyć przez lata. W Azji kupuje się ją na powitanie chińskiego Nowego roku – ma służyć jako talizman przynoszący szczęście i nazywana jest Lucky bamboo. Jej proste lub fantazyjnie uformowane pędy - wielokrotnie skręcone lub pozafalowane – wykorzystuje się do tworzenia dekoracyjnych kompozycji. Roślina ta potrzebuje niewiele, by wypuścić korzenie oraz boczne ulistnione gałązki, może rosnąć w wodzie jak kwiaty cięte. Temperatura optymalna to 15-27°C (nie powinna spadać poniżej 15°C). Można ją rozmnożyć, dzieląc pęd na kilkucentymetrowe odcinki. Po umieszczeniu ich w wodzie wypuści korzenie i nowe odrosty. Ukorzeniony pęd możemy posadzić w doniczce z ziemią uniwersalną.

Cordyline (Kordylina) - rodzaj ten obejmuje około 20 gatunków pochodzących w większości z pd.-wsch. Azji i Australii. Niektóre gatunki w naturze dorastają do wysokości 12-15 m, a inne pozbawione pnia osiągają wysokość 2m. Liście tworzą na wierzchołkach pnia pióropusz, są mieczowate, bezogonkowe, lub szersze, z wyraźnym wzorem. Kwiaty mają niepozorne, białe lub żółte, zebrane w wiechowate kwiatostany. Kordyliny są blisko spokrewnione z dracenami i często z nimi mylone. Cechą różniącą te dwa rodzaje są korzenie. Kordyliny mają korzenie zawsze zabarwione na biało i zakończone maczugowatymi bulwami. U dracen korzenie są żółte.

Cordyline fruticosa, syn. C. terminalis (Kordylina krzewiasta, paciorecznikolistna) – pochodzi z Indii, południowo-wschodniej Azji, Australii i Nowej Zelandii. W naturalnym środowisku osiąga wysokość do 4-5 m. Jest niewielkim, zwykle nierozgałęzionym krzewem, tworzy cienkie pędy, zakończone luźnym pióropuszem liści, które są podłużnie lancetowate, różowo lub czerwono przebarwione. Spotyka się szereg odmian - jest szeroko rozpowszechniona jako roślina ozdobna.

Cordyline stricta – roślina o zwartym pokroju i długich wąskich liściach.

Yucca (juka, krępla) - pochodzi z południowej części Ameryki Płn. oraz Ameryki Środkowej. W rodzaju, znanych jest około 40 gatunków. Są to rośliny drzewiaste traktowane u nas i uznawane za byliny, które mają pojedynczy lub czasem rozgałęziony pień o wysokości do 12 m, mogą też tworzyć gęste rozety liści tuż przy ziemi. Są to rośliny o zimozielonych liściach. Liście mają niebieskawozielone, spiralnie ułożone, skupione na wierzchołku pnia lub konarów. Są one sztywne, twarde, równowąskie, ostro zakończone i dorastają do długości 1m. Rośliny kwitną po kilku lub kilkunastu latach uprawy. Kwiaty są obupłciowe, duże (do 10 cm średnicy), dzwonkowate, zielonobiałe, białe lub kremowe zebrane w wiechy lub grona na pędach wyrastających ze środka rozety liści, osiągających nawet do 2 m. Owocem jest sześciokątna torebka długości do 10 cm, sucha i pękająca. Najbardziej znane gatunki to: **Yucca filamentosa (juka karolińska)**, **Yucca flaccida (juka zwistolistna)**, **Yucca aloifolia (juka aloesowata)** oraz **Yucca elephantipes (juka gwatemalska)**. Niektóre gatunki są roślinami użytkowymi i są uprawiane do celów przemysłowych. Z ich liści uzyskuje się włókno. Stanowisko do uprawy juki powinno być bardzo nasłonecznione. Juka lubi gleby przepuszczalne, niezbyt żyzne i zawierające wapń. Nie lubi gleb zbyt wilgotnych. Rozmnażamy je przez sadzonki kłączone lub oddzielenie bocznych rozet.

Yucca elephantipes (Juka gwatemalska) - pochodzi z Gwatemali, wytwarza potężne kłodziny i bardzo duże liście. Dorosła juka ma pień dochodzący do wysokości jednego metra, bulwiasto zgrubiały u nasady i raczej luźny czub ciemnozielonych, mieczowatych liści. Kwiatostan juki wygląda jak ogromny kwiat konwalii,

Rodzina Dracenaceae, Agavaceae

agawowate, dracenowate

ale pachnie bardzo słabo. Pojawia się tylko na starszych osobnikach. Latem roślina potrzebuje dużo świeżego powietrza i słońca. Podlewamy ją wtedy dwa - trzy razy w tygodniu. W zimie wymaga chłodnego pomieszczenia, a podlewanie należy ograniczyć do minimum. Podczas upalnych letnich dni zaleca się codzienne zraszanie rośliny. Bardzo ważny jest dobry drenaż. Juki rozmnaża się z sadzonek łodygowych lub wierzchołkowych.

Yucca aloifolia (Juka aloesowata) - jest okazałą rośliną o wysokim smukłym pniu i gęstym czubie szarzielonych, sztywnych, twardych i ostro zakończonych liści o długości 30-45 cm. Jako roślina doniczkowa może dorastać nawet dwóch metrów wysokości. Kwitną wyłącznie starsze rośliny (jesienią, po długim, ciepłym lecie). Z łodygi wyrasta wtedy wysoki kwiatostan z licznymi białymi dzwonkowatymi kwiatami. Juka potrzebuje dużo światła, toleruje także bezpośrednie nasłonecznienie. Latem optymalna temperatura dla jej rozwoju wynosi od 20 do 25°C. W zimie powinna być umieszczona w miejscu chłodnym, temperatura nie może spaść poniżej 10°C, należy również ograniczyć podlewanie. Juka wymaga żyznej, gliniastej ziemi, do której dodaje się trochę piasku.